

мици пяха и лудуваха, радваха се и скърбиха; прощаваха се със ведрото небе, което бащинско ги закриля от напаст и зло.

И когато месеца, като стар по бащим, подаде лик от тъмни далнини и ги зярна, че го чакат да им каже добър вечер и им прошепна, че до година пак ще ги чака с живот и здраве, да им посвети през тъмни нощи — поеха след гайдата към бегова чифлик.

Последня вечер — сетен час на радост и тъга.

Пълната луна като същинска магойсница прострямек и копринени мрежи по поженати стърнища и купни, окъпа в златен блясък шубръчки и дървета и като замислено око се възправи в звездни небеса за да свети наши едва чаровни приказки.

А гайдаря, стиснал гайда под мищница крачи след разигралите се жетварки, надува я със сила и току мести пръсти по снишено ручило без да знае какво припява. Че някакво предчувствие го обзема: последня вечер от руманя се завръща

... Никога не му се е виждала лунача тъй замислена, както тази вечер и никога стърнищата на равно загоре не са били тъй мили и хубави, — си мисляше гайдаря.

И да се увери — пак обглеждаше полята и пак спираше поглед в небето.

— Никога! — се забиваше мисъл в глава му.

Той свири със все сила да заглуши онова що му дождват небе и поля, а пак им дочува словата.

А словата им бяха прощални, както със мъртвец хората на гроба се прощават.

И в тая тиха и луна нощ на гайдаря се доплака. Той, като на изповед се питаше:

„... Като толкова години другите веселих и радвах и вихи хора им свирех — веднаж аз хоро играх ли? ... И ей че крайт ми иде довтасва, а аз хоро кат други не играх, радост сред хората не познах.

Нема по голяма тъга от тази в последен час да се сетиш за онова, което душа желае, а то е минало и заминало и никога няма да се възвърне. Както Етър се на зад не връща-тъй и на гайдаря се струваше, че неговата песен е изпята.